

Klokkenluider

Hij is groot. Zijn grijze baard lang.

Hij zet de twee plastic tassen naast zich op het trottoir.

'Meneer', zegt hij, 'ik ga geen lang verhaal vertellen. Dat heeft toch geen zin.'

Hij heeft vriendelijke ogen.

'Ik ben nu al vijf jaar dakloos en krijg geen uitkering.'

Hij hoest.

'Ben ontslagen. Was klokkenluider.'

Terwijl ik in mijn zakken alvast naar een euro zoek, gaat een telefoon.

Hij pakt een van de tassen.

'Met mij', zegt hij, 'waar ben je?'

Hij kijkt naar de toren van de Westerkerk.

'Ik kan over een kwartiertje bij je zijn.'

Hij stopt de telefoon in zijn jaszak.

'Mijn zus', zegt hij, 'die zorgt goed voor me.'

Zorg

Het is stil in het koffiehuis.

'Kreeg gisteren bijna ruzie met mijn dochter', zegt oom Henk.

'Wat nu?', vraagt Andries.

'Ze vindt dat ik niet goed voor mezelf zorg. Ze wil dat ik een paar keer per week bij haar kom eten.'

Het lijkt ons een fideel aanbod.

'Dat denk je', zegt Henk, 'voor je het weet bemoeit ze zich overal mee.'

Hij zucht.

'En je zult zien wie dan de hond uit gaat laten.'

Foto

Ze aarzelt. Tussen droef en oneindig is haar blik.

‘U mag wel even bij me komen zitten’, zeg ik.

De overige tafeltjes op het terras zijn bezet. Deels met mensen, deels met bordjes ‘gereserveerd’.

Haar nagels zijn keurig zwart gelakt. Het haar zwart geverfd.

Ze bestelt een rosé.

‘Mijn zusje wil nog een hondje nemen. Ik heb gezegd dat moet je maar niet meer doen. Je bent nu 83.’

Ze knikt vriendelijk naar het meisje dat de rosé brengt.

‘We waren met z’n drieën. Maar mijn broertje is 63 jaar geleden verongelukt. Had net een nieuwe fiets.’

Ze staart naar nergens.

‘Zijn foto staat nog altijd bij mij op het dressoir. Het was een lieve, mooie jongen.’

Vol vertrouwen

‘Heb jij ook een goed weekeinde gehad?’, vraag ik het meisje bij de bakker.

Ze lacht wat verlegen.

‘Ja’, zegt ze, ‘misschien een beetje een stom verhaal. Een paar vriendinnen lachten me uit toen ik het vertelde.’

Ze aarzelt even.

‘Zaterdag zag ik een lieveheersbeestje drijven in het waterbakje van mijn katten. Toen ik goed keek, zag ik ineens een pootje bewegen. Ik heb het beestje er voorzichtig uitgehaald. En heb wat suikerwater gemaakt en op mijn arm gesmeerd. Al vlug begon ze ervan te eten. Om de paar uur heb ik haar zo gevoerd. Ze bleef heel rustig zitten, ook als ze genoeg had gehad.

Zondag zag ik dat een vleugeltje gebroken is. Dus blijf ik haar maar voeren. Tot ze weer kan vliegen. Zij slaapt nu zelfs op mijn arm.’

Ze glimlacht bij de gedachte.

‘Toen ik gisteravond thuiskwam, leek het wel of ze blij was dat ik er weer was.’

Ging heel rustig op mijn hand zitten. Of liggen. Vol vertrouwen.'

Over vrijheid

Amsterdam, 5 september 2021

Deze zondag doet haar naam eer aan. De zon schijnt uitbundig en de stad ligt er gemoedelijk bij.

Tienduizenden demonstranten wandelen de Rozengracht op.

Gewapend met gele paraplu's, vlaggen, stemgeluid en spandoeken pleiten zij voor vrijheid.

Begeleid door agenten te voet en te paard uiten ze hun ongenoegen over de meedogenloze dictatuur waaronder ze gebukt gaan.

Sommigen dragen gele sterren als verwijzing naar voorbije tijden. Tijden die zij terugzien komen door de vondst van een vaccin.

Anderen eisen dat de sado-pedofiele elite gestopt wordt. Daar is wel iets voor te zeggen natuurlijk. Al is de ruimte op een spandoek beperkt, een kleine verwijzing naar de samenhang met Covid-19 was handig geweest. Nu raakt her en der een toeschouwer de kluts kwijt.

Sommige borden laten zien dat een stoomcursus *Vrijheid voor Beginners* geen

kwaad zou kunnen. 'Mijn leven, mijn lichaam, mijn keuze, mijn vrijheid', laat een wat eendimensionale visie op het begrip zien.

Het spreekt voor zich dat her en der de vlag van Forumlandaanhangers wappert.

Het toekomstige land waar alles goed is en ziektes niet bestaan.

Dat er ook iemand met een Trumpvlag meeloopt, is wat wonderlijk gezien het gegeven dat de man heeft opgeroepen om je te laten vaccineren.

Net zo zonderling als die gele sterren is het merkwaardige fenomeen dat het blijkbaar cachet geeft aan demonstraties als er een groepje mannen verkleed als militair vooroploopt. Loop je te hoop tegen de dictatuur, marcheer je achter het symbool daarvan.

Dat de media de schuld van alles zijn, is geen verrassing. Ook sommige politici zijn niet populair, ook al niet opzienbarend.

Dat we in een land wonen waar je naar hartenlust mag demonstreren tegen tirannie is een groot goed, bedenk ik als ik naar huis ga.

In het zijstraatje holt de kat van de burens me vrolijk tegemoet.

Als ik het beestje groet, rolt ie op zijn rug.

Amsterdammertje

Mijn zoon is geboren in Amsterdam. Ikzelf ben aan komen waaien, toen ik eenmaal uit het nest vloog. Ik heb er zelf voor gekozen. En daarmee ook voor hem.

Mijn zoon zal de organische herinneringen hebben van hier opgroeien, van het als je broekzak kennen van een buurt, maar niet de straatnamen weten. Omdat je die niet hoeft te kennen om je weg te vinden. Hij zal zwaar beladen raken van herinneringen aan Amsterdam. Elke voetstap een afdruk in zijn hart, die samen glinsterende paden vormen, als wortels in de klei van deze op palen gebouwde stad.

Dit is de speeltuin waar hij leerde lopen. Dit is de boom waar hij leerde klimmen. Dit is het park waar hij leerde fietsen. Op deze straathoek wachtte hij op zijn vrienden en in deze gracht zwom hij in de zomer als de hitte in ons pakhuis niet te doen was. Hier kuste hij voor het eerst een meisje, of een jongen, dat weet ik nu nog niet. En verderop het IJ, waar de wind zijn buien altijd kon kalmeren. Paden die uitwaaiëren naar de voetbalvelden, de zwemplassen, de muziektempels van de stad, over grachten, straten en bruggen.

En hij zal niet anders weten.

De lijnen die uitliepen van mij in hem schieten nu wortel in deze straten. Vormen een glinsterend web, een vangnet voor altijd.

En hoezeer we ook ons leven hier nu delen, onze herinneringen zullen nooit dezelfde zijn. In dezelfde straten ziet hij andere dingen, dezelfde dingen ziet hij met andere ogen.

Allebei houden we van Amsterdam. De wind waait door de straten en door onze haren en we voelen ons thuis.

Mijn Amsterdam en zijn Amsterdam. Ons Amsterdam.